

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Calliopio martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

penetrantibus, ille tristis via qua venerat, retrocessit. Ex socijs autem eius quidam infirmum claudicantium lento sequebantur gradu, quorum vni dixit Godmundus: Adiuro te per filium Dei, vt dicas mihi, quid sibi velint ea, quae vidi. Ille toruo vultu & obliquis luminibus eum intuens, ait: Abbas tuus Vuilhelmus angelorum obsequijs in celum est deportatus: nos autem venimus aliquid iuris nostri in eo inquisituri, sed vim passi ab angelis, discessimus inanes. Manè surgens adolescens, omnia suo magistro cunctisque, qui illic aderant, exposuit, & tandem ad domum nostram reuersus, eadem nobis quae retulit, acceptoque religionis habitu, Deo militare coepit.

Miracula post obitum eius.

Post obitum autem suum vir sanctus multis claruit miraculis, factusque est omni ex parte ingens hominum concursus, videre cupientium ea, quae fiebant apud eius sacras reliquias mirabilia. Dæmoniaci purgabantur, paralytici reddebantur in columas, caeci videbant, claudi gradiebantur, audiebant surdi, muti loquebantur: contracti & genibus humi reptantes, erigebantur: leprosi sanabantur, mortui reuiuiscabant: & penè exanimis, ab ipso mortis aditu ad lucem reuocabantur: nec homines modò, sed etiam pecora curabantur: aëris tēpestas sopiebat, & fauens maris vnda comprimebatur. Possent hinc multa commemorari sanè admiranda, quae vel audiuius, vel vidimus in Paracleto, vbi sacrum eius corpus conditum est: sed ipsa multitudo nos, nè id fiat, dehortatur.

SANCTI CALLIOPII VITA ET MARTYRIVM, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

7. Aprilis.
S. Calliopij
parentes.

Armat se
precibus &
ieiunijs affi-
dus.

Theoclia mulier quaedam pia, ac timens Deum cum tota familia sua, multas faciebat eleemosynas, & sanctè vivebat. Haec viro nupsit senatorio, qui nullos ex ea, quoniam erat sterilis, liberos suscipiebat: Dei tamen munere tandem concepit. Sed cum adhuc vterum gereret, maritus eius defunctus est. Quamobrem in magna opulencia filium peperit, & Calliopium appellauit, qui in omni diuinarum literarum sapientia educatus est. Erat autem Pergæ Pamphylia patricius. Verum cum eo tempore contigisset, vt idololatria error vigeret, & veritas conderetur, & multi sacrificarent idolis, sanctus Calliopius assidue ieiunijs & precationibus incumberebat. Quod cum ad Iudices delatum esset, beata mater eius Theoclia consuluit filio, vt vitandi iudicij causa, aurum, vestimenta, seruosque sumeret, & illinc nauigaret. Pompeiopolim igitur Ciliciae se contulit. Vbi cum impius praefectus Maximus Bacchanalia, & ludos, & choreas, & conuiuia idolis celebraret, admirabatur pius adolescens, quoniam illa essent. Ipse enim ieiunijs perpetuo vacabat. Ab illis igitur, qui aderat, percontatus est, quid illud esset. Qui cum respondissent, deorum esse celebritatem: Veni, inquit, & tu, vt conuiuij particeps fias. At ille: Christianus, inquit, sum, & Christum ieiunijs celeberrime, nec quae sunt flagitiosas atque impuris idolis immolata, licet in os eorum, qui Christum colunt, ingredi.

Constans re-
sponsum
sancti ad-
lescentis.

Haec cum ad aures Praefecti peruenissent, iracundia plenus, iussit eum in iudicio sisti. Quod cum esset factum: Ecquod, inquit Maximus, nomen est tibi? Christianus sum, inquit, & Calliopius vocor. Cur, ait Maximus Praefectus, cum per orbem vniuersum deorum celebritas peragatur, tu in isto errore persistis? Vos, inquit Calliopius, in errore tenebrisque versamini, qui, relicto Deo viuentem, qui caelum & terram, & quae in eis sunt, omnia Verbo procreauit, saxa sensus expertia, & ligna putrida, quae sunt manuum impiarum opera, colitis & adoratis. Adolescentia, inquit Praefectus, te petulantem reddidit, & magnos tibi cruciatus parat. Dic igitur, e qua gente sis, & ex quo genere. E Pamphylia sum, inquit Calliopius, & patricius genere, & quod nobilissimum est, Christianus. Dic mihi, Praefectus inquit: Patres habes? Mater, respondit Calliopius, superest: nam pater iam diu defunctus est. Per solem ac deos omnes, Praefectus inquit, si vis esse pius & dijs immolare, filiam, quam vnicam habeo, tibi vxorem dabo. Si vxorem, inquit Calliopius, ducere decreuisses, non prius filiam tuam acciperem, quam mater mea id sciret & approbraret. Verum sic habeo, me Christo meo credidisse, & puluerem hunc,

hunc, quem Deus conflavit, & ad similitudinem suam fecit, purum & sine macula ante Christi tribunal sistendum esse. Quamobrem fac, quæ tibi videntur: ego enim Christianus sum.

Scelestissime, inquit Maximus Præfectus, istiusmodi verbis futurum putas, vt ira commotus, te celeri supplicio necandum curem? Falleris. Neque enim id faciam: sed corpus tuum omni cruciatuum genere confectum, in ignem conijciam. Quanto, inquit Calliopius, pluribus me tormentis excruciabis, tanto mihi ea perferenti corona splendidior contextetur. Nemo enim, vt scriptum est, coronabitur, nisi legitime certauerit. Tunc Maximus iussit, vt ei vincto, plumbatis virgis omnia ossa confringerentur. Beatus autem Calliopius, dum vapularet: Gratias, inquit, ago tibi Christe, quia dignus effectus sum, qui propter nomen tuum verbera sustinerem. Mihi, inquit Maximus Præfectus, obtempera, & dijs immola, vt patriam videas, & matrem tuam, & ne spolieris diuitijs ac fortunis tuis. Tormentorum enim sentis acerbiter. Dulcedinem, inquit Calliopius, promissæ à Christo quietis degusto, & tormenta non sentio. Nec in aliena regione me esse puto, cum Domini sit terra, & plenitudo eius. Et hinc quoque patriam cerno, matremque meam. Nam mater mea, est Christi ecclesia sacrosancta: & patria mea, est caelestis illa Hierusalem. Nostra enim conuersatio in caelis est. Quod si mihi corpoream matrem obijcias, audi quid Christus Deus meus dicat: Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus. Nam quod ad diuitias pertinet, eas negligo, & malo Christi Cruce affligi, quam caducis stulti mundi delicijs frui.

Maximus præfectus: Quam est, inquit, excors. Crudis neruis ventrem eius cadite, dicentes: Noli vnum pro alio stultè respondere, sed aptè ad interrogata. Insane, inquit Calliopius, & quauis fera crudelior, & à Christi pietate, qui in caelis est, aliene, tibi veritatis rationem expono, quam tu animi oculis non cernis, aures occludens, nè Domini sermonem exaudias, & contra legum præscripta iubes me, tanquam homicidam, verberari? Rotam, inquit Præfectus, collocare, & magnum ignem succendite. Rota tanta vi alligatus est adolefcens, vt totus discerperetur. Quo quidem cruciatu cum acerbissime angeretur: Christe, inquit, præsto sis seruo tuo, vt ad finem usque laudetur in me nomen tuum, quanuis indignus sim seruus tuus: Et cognoscent omnes, eos, qui in te sperant, non confundi in æternum. Statim igitur accedens angelus Dei, flammam carbonum extinxit: & ministri, cum vellent rotam voluere, non poterant. Delicata autem ipsius membra totam rotam sanguine consperferunt. Erat enim acutis gladijs circummunita. Iussit autem Præfectus eum solui, & à rota dimoueri. Spectatores dicebant, iudicium illud iniquum esse: & dolebant, quod talis adolefcens tam acerbè torqueretur. Sed Maximus: Nonne, inquit, dixi tibi, te adolefcencia esse petulantem, & propterea grauioribus cruciatibus affectum iri? Canis, inquit Calliopius, impudentissime, tu me sic alloqueris, quasi crudelissima recusum aut deprecem tormenta tua. Infelix, inquit Præfectus, credis te contumelijs effecturum, vt te celerius occidendum curem. Verum haud ita erit. Deis igitur immola, vt quæ reliqua sunt, tormenta lucrifacias. Non permittet, inquit Calliopius, Christus meus, vt puram meam in Deum fidem peruertas. Arbitratu tuo corpus excrucia, recepturus à Deo in die iudicij merita præmia. Qua enim mensura metiris, eadem remetietur tibi. Ferreis, inquit Maximus, catenis vinctum in interiorem carcerem conijcite: nemo curam illius gerat: nemo impiorum amicorum ad eum accedat: beatum se putet ob ea tormenta, quibus propter ipsius impietatem aduersus deos affectus est. Statim igitur vinctus in carcerem interiorem coniectus est, vbi sine intermissione Deum laudabat.

His auditis, mater, facto testamento, ducentos quinquaginta seruos libertate peculioque donauit: & quidquid auri, aut argenti, aut vestimentorum habebat, pauperibus reliquit: possessiones autem Ecclesie sanctæ largita est. Tum celeriter in Ciliciam ad sanctissimum filium suum Calliopium contendit: & in carcerem ingressa, procidit ante pedes eius, & vulnere cruorem absterfit. Sanctus autem Calliopius catenis, & corporis tumore ex verberibus contracto, cohibebatur, quominus posset assurgere, & ad matrem accedere. Sed ita locutus est: Opportunè venisti, mater, vt testis esses Christi cruciatuum. Mater autem filij corpus adspiciens dilaniatum: Beata ego, inquit ad sanctissimum filium suum Calliopium, & beatus

Gratulatur
sibi de filij
perfectione.

fructus ventris mei, quoniam, vt Anna, dicauit sacrum munus Domino Iesu Christo: vt Sara, obtuli te Deo holocaustum gratum, & acceptum Domino sacrificium. Mansit autem totam noctem illam in carcere ad ipsius pedes prostrata. Simul autem ambo precabantur, & laudabant Deum. Et circa mediam noctem magna lux carcerem illustrauit, & vox eos sic allocuta est: Vos estis sancti Dei & Christi confessores, euerforesque idolorum, qui patriam & pecunias reliquistis, vt eum Christo patere-

Calliopij
egregia co-
stantia.

mini. Cùm autem illuxisset, Præfectus, Voca, inquit, Christianorum sectæ studiosum Calliopium. Demetrius autem centurio ad Calliopium: Nunc saltem, inquit, ab insania discede, & Imperatorum decretis obtemperans, dijs sacrificia, vt viuas: alioquin vt magister tuus suffigeris in crucem. Admiror, inquit Calliopius, impudentiam tuam, qui cùm sæpè ex me audieris Christianum me esse, & Christianum esse moriturum, & in Christo victurum, tam impudenter pergas veritatem oppugnare. Festino eandem, quam magister meus pertulit, mortem oppetere. Hæc cùm ille dixisset, Præfectus ex responsis martyris animaduertens eum à proposito deduci non posse, sententiam tulit, vt quinta sabbatorum Paschæ in crucem ageretur. Quod mater eius intelligens, quinque nummos ministris dedit, vt eum contraria ratione, quàm Christus Dominus crucifixus fuit, affigerent cruci. Quinto igitur sabbatorum pronus in caput crucifixus est, & die pasceus animam egit. Et vox de cælo audita est, ita sonans: Veni ciuis Christi, & cohæres sanctorum angelorum.

Crucifigi-
tur deor-
sum verso
capite.

Mater verò sanctissimi ac beatissimi filij corpus complexa, & Christum laudans, in eius complexu spiritum reddidit. Et accedentes fratres, eorum corpora in loco sacro sepelièrunt, collaudantes patrem & filium & spiritum sanctum: cui gloria & imperium in secula seculorum, Amen.

VITA S. AIBERTI MONACHI ET PRESBYTE- RI CRISPINIENSIS MONASTERII, BONA FIDE CON-

*scripta à Roberto archidiacono Austromandie, vel Ostronandensi
eius equali. Plerunquè stylus mutatus est in grati-
am lectoris per F. Laurentium
Surium.*

P R A E F A T I O.

Habes hinc
huius histo-
rie fidem.

Sicut olim statuae triumphantium & agonistarum, vel arcus triumphales, in quibus triumphum & simulacra egregiorum virorum ob recordationem eorum, quæ ab illis fortiter & præclare gesta essent, expressa cernebantur, erigi solebant, vt ea inspicientes, ad illorum imitationem accenderentur: ita facta & dicta illustria sanctorum Patrum, literis mandari solent, vt ea vel legentes vel audientes, animis inflammentur ad earum rerum sectanda studia, quæ sint digna tum relatione, tum scripto ad posteritatis notitiam transmitti. Qua ego ratione per-motus, vitam sancti Confessoris Christi Aiberti, quemadmodum à religiosis & veridicis viris, maxime autè à domino Alulpho religioso monacho, qui eius secreta præceteris melius nouerat, accepi, pro mei ingenij mediocritate diligenter enarrare constitui, vt qui eam vel lectione vel auditione cognouerint, sanctum virum, si non omni, saltem aliqua ex parte imitari nitantur, aut certè deuotis ab illo precibus obtineant, vt apud Dominum fiat ipsis pius intercessor & promptus adiutor. Valdè enim indecorum & turpe nobis est, si tanti viri res gestas silentio tegi patiamur. Immò verò, quando Dominus sanctum suum mirificauit, præstando illi vires tum agendi tum patiendi mirabiliter, nos quoquè pro fraternâ charitatâ debito, cultiori sermone eum celebrare deberemus, si facultas disertè & eleganter scribendi suppetere: vt dictionis splendore & suauitate, lectoris vel auditoris animum ad suscipiendam eorum, quæ relaturi sumus, imita-